

Konferensmusiken är undermålig – leve musiken!

Vad är bra musik? Finns det någon sorts objektiv musikalisk kvalité? Och varför känns det som att kyrkans sånger var bättre förr?

Väl hemma efter midsommarhelgernas konferenser gnager frågorna i mig. På teve har allsångsprogrammen just dragit igång och gammal som ung stämmer upp i berättande, beskrivande allsånger från 40-, 50- och 60-talen. Alla känner igen sig, alla sjunger med. Innehållsligt är det lövtunt, men musiken fångar fortfarande. Naturligtvis är det arrangerat för att passa ett nutida öra, men ändå – det är inte ny musik, det är samma sånger ännu en sommar.

De kyrkliga sommarkonferenserna däremot lämnar mycket övrigt att önska vad gäller musiken. Det är det senaste som gäller. Ungt ska det va! Mötena inleds med "lovsång", vilket oftast betyder trettio minuter översatt amerikansk eller australiensisk kyrklig popmusik. Här har berättande texter och språklig kvalité fått ge plats för oräkneliga upprepningar och knaggliga översättningar. Påfallande ofta handlar det om mig. Hur jag känner ("låt mig få känna"), vad jag vill ("jag vill leva för dig"), eller vad jag gör ("jag kommer inför dig"). Det är som om sommarkonferenserna tappat sitt musikaliska självförtroende. För nog är det märkligt att rörelser som fostrat generationer av yrkesmusiker lyckas slarva bort sin sångskatt? I svensk kyrklighet har vi sångtexter som kan bära genom ett helt liv, ändå slår vi knut på oss själva för att förnya oss och verka moderna. Varför är det så?

Låt oss få sjunga mer av Britt G Hallqvist, Anders Frostensson och Lina Sandell!

Det är inte samma kraft i "låt mig få känna" som i "det finns djup i Herrens godhet och dess gränser ingen ser". Kyrkan tar en stor risk om hon låter kvalitén falla i gudstjänstens musik. Utan den klassiska, berättande läsarsången mister vi en möjlighet till livstolkning. Det vore ett sorgligt snedsprång. För sommarkonferenser har en tendens att ta slut och vardagarna tar vid. Det är då vi behöver de rejäla texterna att vila i, så att "vi den nåd besinna som räcker året om".

HEMMETS VÄN TORSDAG 29 JUNI 2017

ÅKE HÄLLZON

Chefredaktör och ansvarig utgivare

